

Sunday Times bestseleris

NIEKU GYVU NEPRALEISKITE.

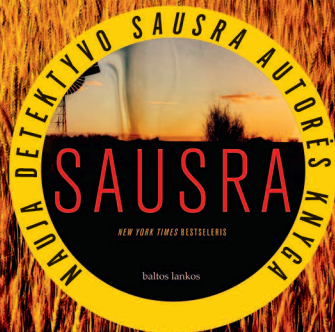
Mail

JANE
HARPER

GAMTOS

GALIA

baltos lankos



Jane Harper

Gamtos galia

Iš anglų kalbos vertė Aidas Jurašius

baltos lankos

Prologas

Vėliau keturios išlikusios moterys visiškai sutarė tik dėl dviejų dalykų. Pirma: nei viena iš jų nematė, kaip Alisa Rasel dingo miškuose. Ir antra: Alisos liežuvis buvo toks aštrus, kad galėjo įpjauti.

Moterys vėlavo į susitikimo vietą.

Iš miško išėjo būrelis vyrų, tapšnodami vienas kitam per pečius patraukė prie signalinio bokšto ir pasiekė jį net trisdešimt minučių iki paskirto laiko pusiaudienį. Puikiai padirbėta. Žygio vadovas pasitiko šį penketuką vilkėdamas raudono multino uniformą, spinduliuodamas šiluma ir svetingumu. Vyrai sumetė savo naujausio modelio miegmaišius į mikroautobusiuko galą ir su palengvėjimu atsikvėpę įlipo vidun. Ten jų laukė džiovintų vaisių ir riešutų užkanda bei termosas kavos. Vyrai maisto nepalietė, tik pasiėmė kuprinę su savo paliktais mobiliaisiais telefonais. Pagaliau jie vėl kartu.

Lauke buvo šalta. Niekio nauja. Per šias keturias dienas blyški žiemos saulė pilnai išlindo tik kartą. Bet mikroautobusiuke bent jau buvo sausa. Vyrai įsitaisė patogiau. Vienas pajukavo apie moterų gebėjimus skaityti žemėlapi, kiti nusijuokė. Jie gėrė kavą ir laukė, kol pasirodys kolegės. Pastarąjį kartą jas matė prieš tris dienas – palauks ir dar keletą minučių.

Praėjo valanda ir vyrų pasitenkinimas savimi peraugo į susierzinimą. Vienas po kito jie atsiplėšė nuo minkštų sėdynių ir ėmė vaikštinėti žvyruotu keliu. Kėlė savo telefonus į dangų, tarsi rankų ilgis galėtų padėti pagauti ryšį. Nekantriai rašė žinutes, kurių negalėjo išsiųsti savo antrosioms pusėms į miestą. „Vėluojam. Mus užlaikė.“ Šios kelios dienos buvo ilgos, namuose laukė karštas dušas ir šaltas alus. O rytoj jau reikės į darbą.

Žygio vadovas įdėmiai žvelgė į medžius. Galiausiai atsi-segė radiją.

Atvyko nedidelis pastiprinimas. Parko prižiūrėtojai nerūpestingai kalbėdamiesi apsilviko šviesą atspindinčias liemenes. „Netrukus jas rasime.“ Jie žinojo, kurioje vietoje galima paklysti, o iki sutemų dar liko laiko. Mažiausiai kelios valandos. Pakaks. Ilgai netruks. Profesionaliu žingsniu patraukė į mišką. Vyrų būrelis vėl susėdo į mikroautobusiuką.

Kai paieškos grupė grįžo, užkandžiai jau buvo suvalgyti, o iš kavos beliko šaltos ir karčios nuosėdos. Tamsėjančio dangaus fone išryškėjo eukaliptų pavidalai. Veidai buvo sustingę. Pokštai dingo kartu su dienos šviesa.

Mikroautobusiuke sėdintys vyrai tylėjo. Jeigu tai būtų posėdžių kabinete iškilusi problema, jie žinotų, ką daryti. Dolorio kurso smukimas, nepageidaujamas punktas sutartyje – jokių rūpesčių. Bet čia, miškuose, atrodo, kad aiškių atsakymų apskritai nėra. Jie laikė savo neveikiančius telefonus ant kelių lyg sulaužytus žaislus.

Dar daugiau žodžių buvo sumurmėta per radiją. Mašinos žibintų šviesa skverbėsi pro tankių medžių sieną, o iškvėptas oras nakties šaltyje virto debesėliais. Ieškotojai susirinko pasitarti. Vyrai mašinoje jų pokalbio gerai negirdėjo, bet to ir ne-

reikėjo. Viską pasakė tonas. Nedaug tegalėjai padaryti užslinkus tamsai.

Galiausiai paieškos būrys baigė tartis ir išsivaikščiojo. Vienas vyras su šviesą atspindinčia liemene įlipo į mikroautobusiuko priekį. Pasakė, kad nuveš vyrus į parko viešbutį. Jiems ten teks likti per naktį, nes dabar nėra laisvų žmonių, kurie galėtų leisti trijų valandų kelionėn į Melburną. Vyrams vis dar bandant suvokti jiems sakomus žodžius, pasigirdo pirmas rikšmas.

Rėžiantis ausį, panašus į paukščio, toks neįprastas garsas nakties metui – visi pasuko galvas ir pamatė ant kalvos keturis pavidalus. Du iš jų, rodos, prilaikė trečiąjį, o ketvirtasis žengė greta svirduliuodamas. Kraujas ant kaktos iš tolo atrodė juodas.

– Padėkite! – šaukė vienas pavidalas. O gal ir kiti. – Mes čia. Mums reikia pagalbos, jai reikia daktaro. Prašau, padėkite. Ačiū Dievui, ačiū Dievui, kad jus radome.

Ieškotojai jau bėgo moterų pusėn, vyrai, palikę telefonus ant mikroautobusiuko sėdynių, atsilikę per keletą žingsnių, šnopusdami lėkė jiems iš paskos.

– Pasiklydom, – pasakė viena moteris.

Kažkuri kita pridūrė:

– Ji dingo.

Buvo sunku jas suprasti. Moterys šaukė, verkė, jų balsai užgožė vienas kitą.

– Alisa čia? Grįžo? Ji saugi?

Nakties chaose buvo neįmanoma pasakyti, kuri iš keturių moterų paklausė apie Alisą.

Vėliau, kai viskas dar pablogėjo, kiekviena tvirtino, kad klausė ji.

1 skyrius

– Tik nepanikuok.

Federalinis agentas Aronas Falkas, iki tos akimirkos nė neketinęs panikuoti, užvertė skaitytą knygą. Tada, sėdėdamas lovoje, perėmė telefoną į sveikąją ranką ir išsitiesė.

– Gerai.

– Dingo Alisa Rasel. – Moteris kitame laido gale šį vardą ištarė tyliai. – Greičiausiai.

– Kokia prasme dingo? – Falkas padėjo knygą į šalį.

– Tiesiogine. Šį kartą ji ne šiaip nekreipia dėmesio į mūsų skambučius. – Falkas išgirdo partnerės atodūsi. Per tris bendro darbo mėnesius Karmen Kuper dar niekada neatrodė tokia prislėgta, ir tai jau savaime buvo iškalbinga. – Ji pasiklydo kažkur Giralengo kalnagūbryje, – tęsė moteris.

– Giralengo?

– Taip, rodos, tai rytų pusėje.

– Žinau, kur tai, – atsakė Falkas. – Daugiau galvoju apie tos vietos reputaciją.

– Martino Kovako byla? Ačiū Dievui, panašu, kad čia visai ne tas atvejis.

– Tikiuosi. Šiaip ar taip, rodos, jau prabėgo dvidešimt metų, ar ne?

– Manau, dvidešimt penkeri.

Bet kai kurie dalykai niekada neužsimiršta. Falkas buvo vos pradėjęs paauglystę, kai Giralengo kalnagūbris pirmą kartą užvaldė vakarinių naujienų laidas. Per kitus dvejus metus tai pasikartotojo dar tris kartus. Ir kiekvieną sykį visos valstijos svetainių televizoriuose pasirodydavo būriai ieškotojų, besibraunančių per vešlius krūmynus paskui policijos šunis. Galiausiai beveik visi kūnai buvo rasti.

– Ką ji ten veikė? – paklausė Falkas.

– Bendras kompanijos darbuotojų žygis.

– Juokauji?

– Deja, ne, – atsakė Karmen. – Įsijunk televizorių, rodo per žinias. Iškvietė paieškos komandą.

– Luktelėk.

Vilkėdamas tik plačias naktines kelnes Falkas išlipo iš lovos ir užsimetė sportinius marškinėlius. Nakties oras buvo vėsus. Jis nuėjo į svetainę ir įsijungė kiaurą parą naujienas transliuojantį kanalą. Laidos vedėjas pasakojo apie tai, kas tą dieną vyko parlamente.

– Nieko tokio. Tiesiog darbas. Eik miegoti, – sumurmėjo telefone Karmen ir Falkas suprato, kad ji kalbasi su kažkuo kitu.

Kai ji paskambino, Falkas įsivaizdavo sėdinčią jų bendrame kabinete, įsispraudusią už stalo, pristumto greta jo stalo prieš dvylika savaičių. Nuo to laiko jie tikrąja to žodžio prasme dirbo labai artimai. Kai Karmen rąžydavosi, pėda atsimušdavo į jo kėdės koją. Falkas pažiūrėjo į laikrodį. Po dešimos vakaro, sekmadienis, suprantama, kad ji dabar namie.

– Jau matai? – sušnibždėjo Karmen, matyt, nenorėdama kažkam trukdyti miegoti. Falkas spėjo, kad tai jos sužadėtinis.

– Dar ne. – Falkui nebuvo reikalo tylinti balso. – Palauk... – Ekranu apačia perbėgo pranešimas. – Štai.

AUŠTANT BUS ATNAUJINTOS GIRALENGO KALNAGŪBRYJE PRADINGUSIOS ŽYGEIVĖS IŠ MELBURNO ALISOS RASEL, 45 M., PAIEŠKOS.

– Žygeivė iš Melburno? – tarė Falkas.

– Taip, mačiau ir aš.

– Nuo kada Alisa... – jis nutilo. Mintyse iškilo Alisos avimi batai. Aukšti. Smailėjantys.

– Žinau. Per žinias sakė, kad tai buvo kažkokia komandinės dvasios stiprinimo užduotis. Jų būrelį pasiuntė ten kelioms dienoms ir...

– Kelioms dienoms? Tai nuo kada ji iš tiesų dingusi?

– Gerai nežinau. Spėju, nuo praeitos nakties.

– Ji man skambino, – tarė Falkas.

Stojo tylą. Paskui Karmen paklausė:

– Kas skambino? Alisa?

– Taip.

– Kada?

– Praėjusią naktį. – Falkas atitraukė telefoną ir peržiūrėjo praleistus skambučius. Paskui vėl prisidėjo prie ausies. – Tu dar čia? Tiksliau sakant, skambino šį rytą, apie pusę penkių. Aš negirdėjau. Tik prabudęs pamačiau balso pranešimą.

Vėl tylą.

– Ką ji tame pranešime sakė?

– Nieko.

– Visiškai?

– Taip, niekas nekalbėjo. Pamaniau, kad jai tiesiog kišenėje netyčia nuspaudė mano numeris.

Televizoriaus ekrane pasirodė neseniai daryta Alisos Rasel nuotrauka. Panašu, kad ji buvo nufotografuota vakarėlyje. Šviesūs plaukai įmantriai susegti, o sidabro spalvos suknelė pabrėžė, kad moteris nemažai laiko praleidžia sporto salėje. Atrodė bent penkeriais metais jaunesnė. Ir šypsojosi į objektyvą taip, kaip niekada nesišypsojo Falkui ir Karmen.

– Prabudęs, gal pusę septynių, bandžiau jai perskambinti, – tarė Falkas vis dar stebėdamas televizoriaus ekraną. – Niekas neatsiliepė.

Ekrane pasirodė Giralengo kalnagūbrio nuotrauka iš oro. Kalvos ir slėniai ritosi iki pat horizonto – banguojantis žalias vandenynas blausioje žiemos šviesoje.

AUŠTANT BUS ATNAUJINTOS...

Karmen tylėjo. Falkas girdėjo jos kvėpavimą. Ekrane kalnagūbris atrodė didelis. Tiesą sakant, milžiniškas. Iš fotografavimo vietos tankus medžių viršūnių kilimas atrodė visiškai neperregimas.

– Dar kartą perklausysiu žinutę, – tarė Falkas. – Paskui tau perskambinsiu.

– Gerai. – Ji padėjo ragelį.

Prieblandoje mirguliuojant melsvai televizoriaus šviesai Falkas atsisėdo ant sofos. Jis nebuvo užtraukęs užuolaidų, tad anapus mažo balkono matėsi švytintys Melburno dangoraižiai. Ant „Eurikos“ bokšto reguliariai įsižiebavo raudonas signalinis žibintas.

AUŠTANT BUS ATNAUJINTOS GIRALENGO KALNAGŪBRYJE...

Falkas išjungė televizorių ir įsijungė telefono balso paštą. Pranešimas gautas 4:26 iš Alisos Rasel mobiliojo telefono.

Iš pradžių Falkas nieko neišgirdo, tad stipriau prispaudė telefoną prie ausies. Penkios sekundės prislopintų atmosferinių trukdžių. Dešimt. Baltasis triukšmas bangavo tarsi po vandeniu. Prislopintas gaudesys, galbūt kažkam kalbantis. O paskui staiga pasigirdo balsas. Falkas krūptelėjo, patraukė telefoną nuo ausies ir į jį pažvelgė. Balsas buvo toks silpnas, kad galėjo būti jo vaizduotės vaisius.

Iš lėto jis pabaksnojo ekraną. Tada savo buto tylumoje užsimerkė ir dar kartą įsijungė žinutę. Nieko, nieko, o tada, tamsoje, tolimas balsas ištarė jam į ausį du žodžius.

„...ji nukentės...“